

Η πολιτική διαχείριση της Μεσοχώρας και των έργων Άνω Αχελώου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2017

Από τα πρώτα χρόνια που αποφασίστηκε η ένταξη της Μεσοχώρας στον ενεργειακό χάρτη της χώρας υπήρξε συστηματική καλλιέργεια κινδυνολογίας και οικοτρομοκρατίας για το έργο αυτό και συνολικά για τα έργα Άνω Αχελώου, τα οποία στοχοποιήθηκαν, κάτι που ουδέποτε συνέβη εναντίον οποιονδήποτε άλλο ΥΗΕ ή άλλης μεταφοράς υδάτων από όμορη λεκάνη σε κάποια περιοχή της χώρας. Όλοι οι αντίπαλοι των έργων αυτών, ειδικά μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης από τον ΣΥΡΙΖΑ, ήλπιζαν ότι θα καταγράψουν μια μεγάλη νίκη σχετικά με την περίπτωση του Αχελώου.

Δυστυχώς για αυτούς όμως δεν είχαν υπολογίσει σωστά τις διαθέσεις της κοινής γνώμης. Από τη δεκαετία 2000 και πιο έντονα τη δεκαετία 2010 ο κόσμος εξέφραζε έντονο προβληματισμό για τις πραγματικές προθέσεις των αντιδρώντων, ιδιαίτερα όταν έβλεπε να έχουν ήδη επενδυθεί για τα έργα αυτά πάνω από 900 εκατ. ευρώ (σε σημερινές τιμές) και παράλληλα αυτά είτε να εγκαταλείπονται είτε να προχωρούν με αργούς ρυθμούς και με πολλά εμπόδια. Μπροστά στις πιέσεις που δέχθηκαν οι φορείς αυτών των αντιλήψεων και εφόσον η γνωστή ρήση «όχι στην εκτροπή Αχελώου» δεν ήταν πλέον αρκετή για να απαντήσει στα ερωτήματα του κόσμου, κάποιοι από τα μπλοκ αναγκάστηκαν να αποκαλύψουν δημοσίως τον πραγματικό και έως τότε ανομολόγητο στόχο τους για την «κατεδάφιση» όλων των έργων επί του Άνω Αχελώου.

Η εξέλιξη αυτή σε συνδυασμό με την κόπωση της κοινής γνώμης και την απαίτηση πολλών υγιών δυνάμεων στον τόπο για μια άλλη ορθολογική αντιμετώπιση της κατάστασης, ειδικά για τη Μεσοχώρα που ήταν σχεδόν ολοκληρωμένη αναμένοντας τη νέα αδειοδότηση και τη λειτουργία της, οδήγησε τελικά πολλούς από εκείνους (που έως τότε ανέχονταν την αδιέξοδη πολιτική των ετερόκλητων δυνάμεων κατά του έργου) να αναθεωρήσουν τις απόψεις τους και να εκφράσουν την απαίτηση για λύση του προβλήματος.

Ήταν πλέον εμφανές ότι το θέμα είχε ωριμάσει και ο κύβος είχε «ριφθεί». Άλλωστε όλοι γνώριζαν πολύ καλά ότι σε σύντομο χρονικό διάστημα, με την ενδεχόμενη αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών, μια άλλη κυβέρνηση στο σύντομο μέλλον θα έπραττε αυτό που εκείνοι επί χρόνια πολεμούσαν και που τελικά η ζωή τα έφερε να το διαχειριστούν οι ίδιοι. Έτσι λοιπόν φθάσαμε να διακηρυχθεί από το Υπουργείο Περιβάλλοντος επί Σκουρλέτη - Τσιρώνη η κυβερνητική θέση του ΣΥΡΙΖΑ για την αδειοδότηση της Μεσοχώρας. Χρειάστηκαν περίπου δύο χρόνια για να «απορροφηθεί» η θέση αυτή εσωκομματικά αλλά και σε επίπεδο συνεργαζόμενων δυνάμεων (Οικολόγοι-Πράσινοι) και να υπογραφεί επί Σ. Φάμελλου η σχετική απόφαση (ΑΕΠΟ) πριν λίγες εβδομάδες.

Τελικά αποδείχθη πως ήταν θέμα χρόνου η αναγκαστική προσαρμογή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και των Οικολόγων-Πρασίνων στην αυτονόητη έγκριση της Μεσοχώρας. Όλα τα οικολογικά «επιχειρήματα» που επί δεκαετίες εκτοξεύονταν για να προσελκύσουν αντιπάλους κατά των έργων εγκαταλείφθηκαν άτακτα. Τώρα πλέον η Μεσοχώρα, από «φαραωνικό» έργο που προκαλεί οικολογική καταστροφή, «έγινε» πια ένα χρήσιμο ενεργειακό έργο, συνηγορείται στον ευρωπαϊκό στόχο 20/20/20 για τις ΑΠΕ, ωφελεί την εθνική οικονομία, συμβάλει στην απασχόληση. Ομοίως η επίκληση του κινδύνου ιδιωτικοποίησης ενεργειακών μονάδων και της ΔΕΗ γενικότερα, κάτι που είχε απήχηση κατά την περίοδο πριν την ανάληψη της διακυβέρνησης από το ΣΥΡΙΖΑ (2015), αποδείχθηκε άκρως υποκριτική.

Άλλη μια απόδειξη πως τελικά η Μεσοχώρα

υπήρξε ένας βολικός εμβληματικός στόχος και όχι ένα στοιχείο μιας σοβαρής πολιτικής προσπάθειας για την προστασία των συμφερόντων της ΔΕΗ και την απόκρουση του κινδύνου πώλησης των μονάδων της. Το αντίθετο, με τη θέση τους για την κατεδάφιση της Μεσοχώρας πολεμούσαν ανοιχτά και ανυπόκριτα τα συμφέροντα της ΔΕΗ, αποδυνάμωναν τη χρηματιστηριακή και πραγματική της αξία, παρέτειναν τις συνεχιζόμενες απώλειες μεγάλων χρηματικών εσόδων (25-30 εκατ. ευρώ ανά έτος) από τη μη λειτουργία του έργου.

Και τώρα τι γίνεται; Άραγε τελειώσαν οι περιπέτειες των έργων του Άνω Αχελώου; Όχι φυσικά. Διαβάζουμε ήδη σε πρόσφατη ανακοίνωσή όσων αντιδρούν στο έργο νέες απειλές: «Και η νέα αδειοδότηση θα καταρρεύσει μαζί με το φράγμα στη Μεσοχώρα» (8/8 «Δίκτυο Μεσοχώρα-Αχελώος SOS»). Και παρακάτω: «ο αγώνας θα συνεχιστεί χωρίς ταλαντεύσεις...» κ.λπ. Όμως, στο διασπασμένο πλέον «μπλοκ» των δυνάμεων κατά του έργου Μεσοχώρας αναζητείται κάποια φόρμουλα επανασυστοίωσης των δυνάμεων τους με ένα «νέο» στόχο - έμβλημα και αυτός προσφέρεται σήμερα από το «βολικό» ημιτελές ΥΗ έργο της Συκιάς, από όπου ξεκινά και η πλήρως διανοιγμένη σήραγγα Πευκοφύτου Αχελώου» χωρίς όμως αυτή τη φορά να συμπεριλαμβάνουν τη Μεσοχώρα. Χαρακτηριστικό μάλιστα είναι ότι οι αντιδρώντες κατά της Μεσοχώρας έμμεσα προσφέρουν τα έργα Συκιάς-Σήραγγας, ως «αντιπαροχή» για τη λειτουργία της Μεσοχώρας σημειώνοντας σε ανακοινώσεις τους ότι θα ήταν λιγότερο «δύσπιστοι» προς την κυβέρνηση εάν εκείνη επέλεγε «να ανακοινώσει και να δρομολογήσει, τουλάχιστον (υπογράμμιση δική μας), το γκρέμισμα του μισοφτιαγμένου φράγματος της Συκιάς και την

έμφραξη της σήραγγας εκτροπής».

Να λοιπόν η νέα πολιτική γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ.

Εφόσον πλέον εγκαταλείφθηκαν τα «περιβαλλοντικά» μέτρωπα που ο ΣΥΡΙΖΑ είχε αναδείξει πριν γίνει κυβέρνηση (Ελληνικό, γήπεδο Ν. Φιλαδέλφειας, σκουπίδια-ΣΔΙΤ κ.α.), τα μόνα στα οποία θα προσπαθήσει από δω και μπρος να συντηρήσει τις παλαιότερες θέσεις του είναι ο «μισός» Αχελώος (όχι στη Συκιά/σήραγγα, και όμως στη Μεσοχώρα) και ο χρυσός στις Σκουριές Χαλκιδικής.

Στη βάση αυτή διαφαίνεται ότι στο ΣΥΡΙΖΑ ως ανάχωμα για τη συγκράτηση των απωλειών από το πισωγύρισμα τους στη Μεσοχώρα, επέλεξαν τη διαδικασία αναθεώρησης των Σχεδίων Διαχείρισης Υδάτων στα Υδατικά Διαμερίσματα Θεσσαλίας και Δυτικής Ελλάδας που βρίσκεται σε εξέλιξη. Ήδη έχουν προαναγγείλει την «αφαίρεση» από τα Σ.Δ. του σεναρίου ενίσχυσης της ελλειμματικής θεσσαλικής λεκάνης με νερά από τον Αχελώο.

Είναι προφανές ότι όλα αυτά ίσως προσφέρονται ίσως ως επικοινωνιακή διαχείριση, σε καμιά όμως περίπτωση δεν αλλάζουν την ουσία της υπόθεσης. Πάλι, πολύ σύντομα, θα τεθεί σε όλους (Κυβέρνηση, κόμματα, βουλευτές, οργανώσεις κ.λπ.) το αμείλικτο ερώτημα: θα καταδικαστούν να μην υπάρχει, το ημιτελές φράγμα Συκιάς και τη σήραγγα των 18 χλμ; Ενδιάμεση λύση δεν υπάρχει.

Αποτολμώντας μια πρώτη εκτίμηση, πιστεύουμε ότι για το χρονικό διάστημα ως τις επόμενες βουλευτικές εκλογές θα επιχειρήσουν τη διατήρηση των ισορροπιών εντός του πολιτικού τους χώρου με ανακοινώσεις κατά της «εκτροπής Αχελώου» και παράλληλα πάγωμα των διαδικασιών για τα έργα. Και όσο αντέξει αυτή η γραμμή.